

Se nektere besede

v priporočilo reje lesa na praznih in pustih zemljiših, in kje se semena dobe.

V lanjskih Novicah sim tudi jez zastran obdelovanja pustiga Krasa besedo povzel, misleč, de v tako imenitnih domačih zadevah je vsaciga rodoljuba dolžnost, pripomoči po svoji moči kar koli more in ve. Kar sim tam govoril, ko sim mnogoverstno drevje v sasanje priporočal, velja tudi sploh za prazne in puste zemljiša, katerih vidimo dovelj, kamor koli se ozremo. In v tem oziru bom še enkrat besedo povzel, ker žalostni stan naših gojzdov, obilnost gole in prazno ležeče zemlje, ki bi bila za gojzd pripravna, zraven tega pa zmirej veči potreba in dragina lesa za kurjavo in rokodelstva — nas opominja, de naj zastarani nemarnosti slovo damo in se resno poprimemo umne lesoreje.

Ali — dokler *bo* vsa naša delavnost le v besedah obstala, dokler bomo le govorili, pa nič začeli, dokler bomo le slabi stan naših gojzdov obmilovali, roke pa križoma držali, bojo gojzdi vedno bolj pod zlo šli, in lesa bo vedno manj.

Od dveh strani pa se mora delo resno začeti. Od zgorej in od spodej namreč.

Od zgorej je silna silna potreba, de da ministerstvo že toliko časa željno pričakovane gojzdne postave na dan, sedanjim potrebam primerne, in pa postavo, ki bo poravnala služne pravice (servitute). Dokler teh postav ni, se ne bo gojzdam nikakor dostojno pripomoglo, — pa tudi še ne bo dovelj, de se bojo postave dale, temuč na tanjko se bojo mogle tudi spolnovati in po njih ravnati.

Od spodej pa je žive volje za zarejo zanemarnjenih gojzdov in zasajenje noviga lesa potreba. Delo se mora resno začeti in od leta do leta napredovati.

(Dalje sledi)